

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/132/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718203674
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3718203674.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu P. banka F., a.s., so sídlom K., B. XX, C.: XX XXX XXX, proti žalovanému L. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. V., E. XXXX/XX, o zaplatenie 3.100,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 11. apríla 2019, č.k. 6Csp/116/2018-70 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. p o t v r d z u j e.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.100,60 eur titulom nezaplatennej istiny, sumu 128,21 eur titulom vyčísleného úroku, sumu 1,39 eur titulom vyčísleného úroku z omeškania spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 3.100,60 eur od 24.11.2018 do zaplatenia a sumu 2,64 eur titulom nezaplatených poplatkov za poistenie do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. Výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 91,68 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 3.100,60 eur, úrok 128,21 eur, úrok z omeškania 1,39 eur, úrok 11,90 % ročne istiny 3.100,60 eur od 24.11.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5 % ročne z istiny 3.100,60 eur od 24.11.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5 % ročne z úrokov 128,21 eur od 23.11.2018 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 24.10.2017 uzatvoril žalobca ako banka so žalovaným ako dlžníkom Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3.300 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať spolu s úrokom vo výške 11,90 % ročne, pri RPMN 14,5 %, a to v pravidelných 96 mesačných splátkach vo výške 53,71 eur splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca s tým, že prvá splátka bude vykonaná 20.11.2017. V zmluve bol žalovaný označený svojim menom, priezviskom, rodným číslom a adresou trvalého pobytu. Z prehľadu splácania do predčasného zosplatnenia a po predčasnom zosplatnení, prepočtu zmluvných úrokov a prepočtu úrokov z omeškania súd zistil, že žalovaný uhradil celkovo na istinu úveru sumu 197,09 eur a jeho dlh na istine je vo výške 3.100,60 eur/ 3.300 eur úver - 197,09 eur splátky úveru do predčasného zosplatnenia započítané na istinu - úhrada žalovaného po zosplatnení 2,31 eur/, dlh na nezaplatených zmluvných úrokoch do zosplatnenia úveru je vo výške 128,21 eur a dlh na nezaplatených úrokoch z omeškania do zosplatnenia úveru vo výške 1,39 eur. Z výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 22.11.2018, vyplýva, že žalobca oznámil žalovanému, že z dôvodu neobnovenia plnenia svojich povinností žalovaným v zmysle zmluvy, žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti celého

úveru ku dňu 22.11.2018 a žiadal žalovaného o bezodkladnú úhradu celého dlhu vo výške 3.295,15 eur. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy; § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3. ods. 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy; § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Súd prvej inštancie zistil, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah zo zmluvy o úvere uzatvorenej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Uviedol, že uvedená zmluva bola zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvou sa žalobca ako banka v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalovaný sa zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných splátkach. Ďalej mal súd za preukázané, že predmetom uvedenej zmluvy o úvere bolo poskytnutie úveru žalobcom žalovanému vo výške 3.300 eur za dojednaných zmluvných podmienok, pričom žalovaný tento úver nesplácal riadne a včas, a preto žalobca dôvodne vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil do predčasnej splatnosti len sumu 495,27 eur / z ktorej bola započítaná na úrok suma 286,30 eur, na istinu bola započítaná suma 197,09 eur a na poistenie suma 11,88 eur /, po predčasnej splatnosti žalovaný uhradil sumu 2,31 eur započítanú na istinu dlhu. Žalobca si preto dôvodne uplatnil žalovanú istinu vo výške 3.100,60 eur, čo predstavuje dlhovanú sumu na istine úveru / suma poskytnutého úveru 3.300 eur - suma splátok započítaných na istinu vo výške 197,09 eur - úhrada žalovaného po zosplatnení započítaná na istinu 2,31 eur /, taktiež si dôvodne uplatnil úrok vo výške 128,21 eur a úrok z omeškania vo výške 1,39 eur vyčíslené do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ako aj poplatky za poistenie vo výške 2,64 eur / t.j. 2x dohodnutý mesačný poplatok za poistenie 1,32 eur v zmysle bodu 1.2 úverovej zmluvy a čl. 8 Obchodných podmienok žalobcu pre úvery občanom/, preto mu ich súd ako dôvodne uplatnené priznal. Ako dôvodný súd vyhodnotil v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj uplatnený úrok z omeškania z dlžnej sumy istiny odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti v súlade s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., teda 5 % ročne, ako žiadal žalobca, keďže základná sadzba ECB bola k prvému dňu omeškania, ktorým bol prvý deň nasledujúci po zosplatnení úveru, t.j. 23.11.2018 vo výške 0 %, ktorá sa zvyšuje o 5 percentuálnych bodov. Vzhľadom na uvedené súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 3.100,60 eur od 24.11.2018 do zaplatenia, ktoré si žalobca uplatnil dôvodne počnúc nasledujúcim dňom po vyhlásení predčasnej splatnosti. Ako nedôvodný však súd vyhodnotil uplatnený úrok z omeškania vo výške 5 % z vyčíslených úrokov 128,21 eur od 24.11.2018 do zaplatenia.

V tejto súvislosti súd poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/150/2018 zo dňa 19.11.2018, kde sa uvádzalo, že zmluvnými úrokmi nazývame vopred dohodnutú odplatu za užívanie istiny, ktorá prichádza do úvahy len pri peňažných pohľadávkach. Úroky vo všeobecnosti predstavujú hodnotu peňazí, resp. stratu veriteľa v dôsledku zmeny hodnoty peňazí. Ich výška závisí v zásade od dohody zmluvných strán. Úroky z omeškania sú majetkovou sankciou za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky. Zákonná definícia príslušenstva pohľadávky, obsiahnutá v § 121 ods. 3 OZ platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, vrátane zmluvy o úvere, pričom zo žiadneho ustanovenia OZ ani OBZ nemožno vyvodiť právo veriteľa na príslušenstvo z príslušenstva. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Predmetom konania bol ďalej nárok žalobcu za zaplatenie úrokov z úveru vo výške 11,90 % ročne z nezaplatennej istiny 3.100,60 eur od 24.11.2018 do zaplatenia. Žalobca sa teda domáha zaplatenia dohodnutých úrokov z úveru aj po splatnosti úveru, a to až do zaplatenia istiny. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že má nárok na úrok z úveru aj po zosplatnení úveru. Podľa názoru súdu, úrok z úveru prináleží veriteľovi (žalobcovi) len do zosplatnenia, od tohto momentu má žalobca ako veriteľ nárok na úrok z omeškania. Súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe, dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Pokiaľ žalobca ako veriteľ považoval celý dlh za splatný, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru. trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a žalobcovi ako strane sporu, ktorá mala vo veci len čiastočný úspech, priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva v rozsahu 91,68%. Pri určení, v akom rozsahu má žalobca nárok na náhradu trov konania súd vychádzal z uplatneného nároku, ktorý v prípade nároku určeného percentom súd pre výpočet náhrady trov konania vyčísľil ku dňu rozhodnutia, t. j. k 11.4.2019. Žalobca teda celkovo žiadal, aby ku dňu rozhodnutia mu žalovaný zaplatil sumu 3.433,44 eur. Žalobca bol neúspešný čo do zaplatenia sumy 142,96 eur (úroku 11,90 % ročne z nezaplatennej istiny

3.100,60 eur od 24.11.2018 do 11.04.2019 = 140,51 eur a úroku z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov 128,21 eur od 23.11.2018 do 11.4.2019= 2,45 eur), čo predstavuje jeho úspech čo do 95,84% a neúspech čo do 4,16 %. Súd mu preto priznal náhradu trov v rozsahu jeho rozdielu, t. j. v rozsahu 91,68 % (95,84% - 4,16%). O výške náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tonuto rozsudku vo výrokovej časti II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Mal za to, že pri absencii právnych noriem obmedzujúcich nárok veriteľa na úrok od zosplatnenia do vrátenia peňažných prostriedkov, existuje množstvo zákonných ustanovení z ktorých priamo, resp. výkladom, cez analógiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Poukázal na ust. § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka i komentár IURA Edition. Vyjadril názor, že ak zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Poukázal tiež na návrh zákona č. 106/2014 Z. z., ktorým sa v roku 2013 mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, pričom sa ním navrhovalo doplnenie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, kde sa mala pripojiť veta, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Takáto navrhovaná úprava však nebola prijatá a preto uvedený zákon č. 106/2014 Z. z. a ani iná zákonná novelizácia alebo iné obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahujú. Ďalej svoju argumentáciu opiera o rozsiahlu judikatúru Krajských súdov SR, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zo súdnej praxe pod č. 55/1996 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014. Samostatne sa vyjadril k rozhodnutiam, ktoré súd prvej inštancie na podporu svojich tvrdení uviedol vo svojom rozhodnutí. Poukázal na odlišné stanovisko podpredsedu ústavného súdu SR JUDr. Milana Lalička v náleze zo dňa 24.10.2013, sp. zn. I. Ús 547/2012. k uzneseniu Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 uviedol, že z povahy preskúmvanej právomoci Ústavného súdu SR je zrejmé, že Ústavný súd sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto dovolania, ale tak ani nemohol učiniť. K úrokom z omeškania zo zmluvných úrokov žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13.06.2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/143/2017-60 z 19.04.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/116/2017 z 19.06.2018, 12Co/70/2018-187 z 26.10.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/270/2017 z 31.05.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/577/2016 z 31.10.2018, či ďalšie rozhodnutia súdov, z ktorých vyplýva, že je možné požadovať úroky z omeškania aj z nezaplatených zmluvných úrokov. Žalobca navrhoval, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie aj v zamietnutom rozsahu a žalovaného zaviazal uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Čo sa týka zamietnutia žaloby (výrok II.), v časti týkajúcej sa uplatneného úroku z omeškania vo výške 5 % z vyčíslených úrokov 128,21 eur od 24.11.2018 do zaplatenia, súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobcovi nepatrí nárok na príslušenstvo z príslušenstva, pričom poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/150/2018 zo dňa 19.11.2018 a právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 35 Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004. V časti týkajúcej sa uplatneného nároku žalobcu na

zaplatenie úrokov z úveru vo výške 11,9 % ročne z nezaplatenej istiny 3.100,60 eur od 24.11.2018 do zaplattenia, t.j. zmluvných úrokov po zosplatnení úveru, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi tento úrok po zosplatnení úveru neprináleží. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012 a viaceré rozhodnutia všeobecných súdov SR.

6. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

7. Uzavretý zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným na základe zmluvy o úvere zo dňa 24.10.2017 je potrebné, aj podľa názoru odvolacieho súdu, posudzovať ako spotrebiteľský zmluvný vzťah. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že na základe zmluvy o úvere poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 3.300,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 53,71 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si neplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z uzatvorenej zmluvy o úvere, napriek výzve nezaplatil omeškané splátky riadne a včas, žalobca ku dňu 22.11.2018 úver zosplatnil.

8. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na úroky z omeškania vo výške 5 % z vyčíslených úrokov 128,21 eur od 24.11.2018 do zaplattenia, ako úrokov z vyčíslených úrokov (v právnej teórii označovaný ako tzv. anatocizmus) je potrebné súhlasiť z vyššie uvedeným názorom súdu prvej inštancie, a teda, že veriteľ nemá právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva, a to preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkovú sankciu pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takýto úsudok by totiž bez väzby na § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Branie úrokov z úrokov bolo napokon zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva. Preto nie je možné priznať príslušenstvo aj z úrokov, pretože by tak súd priznal príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov), čo je tiež v rozpore s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

9. Vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru vo výške 11,9 % ročne z nezaplatenej istiny 3.100,60 eur od 24.11.2018 do zaplattenia, t.j. nároku na zaplatenie zmluvných úrokov po splatnosti úveru, má odvolací súd aj tu za to, že súd prvej inštancie správne uviedol, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. V zhode s názorom súdu prvej inštancie, odvolací súd dopĺňa, že zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. V prípade mimoriadnej splatnosti však veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi. Po zosplatnení úveru sa dlžník, pokiaľ v určenej lehote neuhradí dlh, dostáva do omeškania a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Odvolací súd preto uzavrel, že v predmetnej veci má žalobca nárok po zosplatnení len na úroky z omeškania a nie na dohodnuté zmluvné úroky, ako uviedol aj súd prvej inštancie.

10. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný. Žalovaný si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatňoval a žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania ani nevznikli, a preto odvolací súd žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).